

нальний характер. Так національному ринку житла притаманна нерівномірність розвитку за регіонами – більш розвинені ринки в містах з найбільшою кількістю населення, туристів, інвестиційною привабливістю. Висока активність спостерігається у таких містах як Київ, Львів, Одеса; низька – у Кіровограді, Миколаєві, Луганську. Істотними є розходження основних компонентів ринку, таких як ціна; щорічні обсяги введення в експлуатацію нового житла; інвестиції в основний капітал; рівень забезпеченості житлом та його доступності. Також варто зазначити про значне перевищення цін на житло над його справедливою вартістю.

В більшій мірі, нерівномірний розвиток регіональних ринків житла викликаний диференціацією їх економічного розвитку, підтвердженням чого можуть слугувати відмінності у рівні доходу населення та різні обсяги інвестицій у житлове будівництво.

Оскільки, стабільне функціонування національного ринку житла вважається одним із найбільш складних процесів ринкових перетворень, що можуть відбуватися в державі. На нашу думку, важливою складовою стратегії розвитку ринку житла України має стати усунення або принаймні послаблення регіональних диспропорцій, з метою вирівнювання рівня забезпеченості та доступності житла для населення по всій країні. А основними напрямками даної стратегії – вдосконалення управління житловим будівництвом у системі формування житлової політики на загальнодержавному та регіональному рівнях в Україні шляхом здійснення довгострокового прогнозування, підвищення ефективності державного управління у сфері забезпечення населення соціаль-

ним житлом, створення умов залучення вітчизняних та зовнішніх інвестицій.

1. Божко Е. А. Організаційно-економічний механізм дослідження регіональних ринків нерухомості: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.05. – Харків: ХНАМГ, 2008.

2. Буркун І. Г. Організаційно-економічні засади функціонування регіонального ринку житлової нерухомості: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.05. – Харків: ХНАМГ, 2011.

3. Завора Т. М. Формування житлової політики регіону: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.05 – Полтава: Полтав. нац. техн. ун-т ім. Ю. Кондратюка, 2008.

4. Мухін О. Ринок нерухомості України: економічні та регіональні аспекти: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.10.01 – НАН України. Рада по вивч. продукт. сил України. – К., 2005.

5. Поддерегина Л. И. Проблемы разработки показателей оценки состояния жилищной сферы в условиях трансформационной экономики // Проблемы современной экономики. – 2005. – № 3(15).

6. Офіційний сайт Державного комітету статистики України: <http://www.ukrstat.gov.ua>

7. Капітальні інвестиції в Україні за 2011 рік. Статистичний бюлетень: Державна служба статистики України. – К.: 2012.

8. Соковець Т. В. Оцінка забезпеченості населення доступним житлом в Україні // Вісник Дніпропетровської державної фінансової академії: Економічні науки (Вісник ДДФА: Економічні науки) – 2010. – № 1 (23). – С. 40-47.

9. Офіційний сайт Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України: <http://minregion.gov.ua>

10. Сайт газети "Property times. Професійно о недвижимости": <http://propertytimes.ua>

11. Тенденції ринку нерухомості України: реалії та прогнози. 2007-2013: монографія/за ред. О. І. Драпівського, І. Б. Іванової. – К.: «Арт Економі», 2012. – 240 с.

The paper gives the characteristics of the current state of residential property market in Ukraine. The comparative evaluation results of residential property market indicators by regions for 2009-2011 provide an information base for management decision-making.

УДК 338.24(477)

Кушнір Л. Л.

ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЮ ЕКОНОМІКОЮ УКРАЇНИ НА ЗАСАДАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

У статті розглядається проблема інституціоналізації управління національною економікою України на засадах концепції сталого розвитку. Аналізується можливість трансформації концепції сталого розвитку в цілі державної політики. Доводиться необхідність

розробки стратегії розвитку національної економіки та посилення ролі держави в її ресурсному забезпеченні.

Ключові слова: інститути, сталий розвиток, інституціоналізація, державне управління

ня ресурсне забезпечення національної економіки.

I. Вступ. Як відомо, формування і підтримка закономірності сталого розвитку в системі національної економіки та її регіонів багато в чому залежить від ефективності дії формальних та неформальних інститутів. За відомим означенням нобеліата Д. Норта, інститути – це «правила гри» в суспільстві, тобто створені людиною обмежувальні рамки, які організують певні мовідносини між людьми та задають структуру спонукальних мотивів людської взаємодії в політиці, соціальній сфері чи економіці [1, с. 17].

Формальні інститути (прийняті закони, норми, правила) можуть по різному впливати на характер розвитку національної економіки, особливо в частині регулювання господарської і ринкового механізмів її ресурсного забезпечення. Ефективність цих інститутів (умовно назвемо їх «інститутами сталого розвитку») залежить від тих стратегічних цілей, які в них закріплює національна держава, від чітко визначеної системи відносин власності на ресурси і, врешті, від прийнятної для громадян за соціальними критеріями системи розподілу доходів.

Проблемі переходу вітчизняної економіки та її регіонів на принципи сталого розвитку присвячено монографічні праці відомих вітчизняних науковців, серед яких О. Алімов, О. Білорус, А. Даниленко, Б. Данилишин, М. Згуровський, В. Трегобчук, А. Шапар та ін. Цими авторами досить детально розглядаються економічні, соціальні, екологічні та технологічні аспекти цієї виключно актуальної для вітчизняної економіки комплексної проблеми. Поряд із тим, такому її аспекту як, власне, інституціоналізація управління національною економікою України на засадах сталого розвитку присвячено обмаль публікацій. Очевидно, запит на такі розробки є низьким, оскільки, як відомо, до сучасного моменту Україна залишається однією з небагатьох держав Європи, в практиці розвитку якої ігноруються методи стратегічного планування, а в економічній політиці продовжує панувати догма необмеженої лібералізації суспільного господарства. Тим не менше, на переконання автора, управлінська операціоналізація базових положень теоретичної концепції сталого розвитку, втім, як і його інституціональне оформлення на теренах нашої Вітчизни, – це лише питання часу.

II. Постановка завдання. Мета даного дослідження – аналіз проблеми інституціоналізації управління економікою України та її регіонів на засадах сталого розвитку в аспекті обґрунтування необхідності розробки стратегії розвитку національної економіки та посилення ролі держави в її ресурсному забезпеченні.

III. Результати. Інституціоналізацію державного управління економікою на засадах сталого розвитку слід розуміти як діяльність влади, спрямовану на встановлення відповідних інститутів, зміст і порядок дотримання яких додає системі національної економіки та суспільству в цілому ознаки сталості, якщо ця діяльність відповідає їх інтересам.

У вітчизняній академічній науці з приводу механізму формування прогресивних поступальних змін у суспільстві ще донедавна панував прагматичний комплексний підхід, згідно якого досягти закономірної сталості у його розвитку можливо лише шляхом збалансованої підтримки всіх основних сфер життєдіяльності – екологічної, економічної і соціальної. В економічній науці і господарській практиці радянського періоду така концепція йменувалася «комплексним», «збалансованим», «пропорційним» розвитком і була підкріплена науково організованою системою ресурсного забезпечення. Керуючись розумінням комплексного характеру сталого розвитку, вже сучасна вітчизняна «Економічна енциклопедія» трактує його як концепцію «бажаного суспільного розвитку», що ґрунтується на стратегії оптимізації всіх сторін діяльності людства [2, с. 283].

Однак, не дивлячись на багаті традиції вітчизняної наукової школи, дедалі більше вітчизняних науковців обирають для постановки й аналізу наукових завдань у руслі вказаної проблематики означення розвитку, дане Комісією Брундтланд: сталий розвиток – це розвиток, який задовольняє потреби теперішнього часу, але не ставить під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби [3]. У зв'язку з цим, як здається, не зайвим буде навести приклад формулювання конституційної норми, що регламентувала задачу сталого розвитку вітчизняного суспільства більше 30-и років тому назад (ст. 18 Конституції УРСР від 1978 р.): «В інтересах нинішнього і майбутніх поколінь в Українській РСР здійснюються необхідні заходи для охорони і науково обґрунтованого, раціонального використання землі та її надр, водних ресурсів, рос-

линного і тваринного світу, для збереження в чистоті повітря і води, забезпечення відтворення природних багатств і поліпшення середовища, яке оточує людину» [4].

Цей приклад немає ніякого політичного підтексту й автор наводить його лише з однією метою: переконати зацікавленого читача в тому, що в методології формування сталого розвитку в системі національної економіки радикальним чином нічого не змінилося. І, відповідно, логіка управління ним має формуватися, починаючи вже з конституційних норм. Однак в Україні сучасної доби така логіка поки що не знайшла застосування.

Ще з перших років розбудови української держави її керівництво зайняло стриману позицію у питанні формування інституціональної бази сталого розвитку. Навіть нині, після 20-и років вітчизняної законотворчої діяльності це питання практично залишається відкритим.

Причини затягування процедури імплементації принципів сталого розвитку в законодавство та національну економіку України пояснюються науковцями по-різному. Так, наприклад, фахівець у галузі проблем сталого розвитку О. Білорус вважає, що труднощі з реалізацією цього процесу значною мірою пояснюються тим, що «недостатньо активно і результативно розробляються політичні й економічні інструменти регулювання» [5, с. 60]. Т. Туниця вважає, що проблеми сталого розвитку України пов'язані зі складністю реформування її антиекологічної економіки, яку необхідно трансформувати в екологічно безпечну, так звану «зелену економіку» [6, с. 18]. На думку Н. Янчук, перепони, що стоять на заваді сталому розвитку, мають переважно правове походження [7]. Підсумувати ці та інші міркування з приводу факторів, що стоять на заваді сталому розвитку, можна було б словами О. Тиханського, який констатує у висновках до своєї статті: головна причина негараздів в країнах СНД (Україна в їх числі) полягає у відсутності в них державної системи стратегічного планування розвитку на тривалу перспективу [8, с. 22]. І це – незаперечний факт.

На фоні дефіциту державної ініціативи щодо формування власної стратегії сталого розвитку країни, законодавчий супровід сталого розвитку у глобальному вимірі, запропонований структурами ООН, вже де-юре вимагає від країни не лише прийняття ряду законів, спрямованих на захист довкілля, зменшення масштабів

бідності чи ліквідацію нежиттєздатних моделей виробництва і споживання, але й повного перегляду організації функціонування як всього суспільства, так і діяльності держави. А тому переймати запропоновані ООН інституціональні норми, як слушно пишуть Є. Сергієнко та Д. Пруненко, слід «чітко окреслюючи питання національної безпеки» [9, с. 154].

Серед інших причин, які породжують стан невизначеності України у відношенні політики сталого розвитку, є критерії вступу до Європейського Союзу (ЄС), сформульовані ще на початку 90-х років минулого ХХ ст. державами-членами союзу для країн-претендентів. Серед них, зокрема, такі:

- перехід до ринкової економіки та ліберальної демократії;

- досягнення рівня доходу на душу населення, який хоча б орієнтовно наближався до рівня найбідніших країн, які вже є членами ЄС;

- розвиток такої структури промисловості і сільського господарства, яка б мінімально відповідала структурі господарства Європейського Союзу і могла б сприяти інтеграції економік із найменшими втратами [10, с. 565].

Враховуючи значну кількість існуючих обмежень, задача науки, зумовлена необхідністю переведення вітчизняного суспільства на шлях сталого розвитку, на наш погляд, полягає в тому, щоб по можливості якомога реалістичніше інтерпретувати його зміст. Тому, слід думати, найважливішим аспектом при розробці інституціональної бази сталого розвитку є формулювання його сутності в національному вимірі.

Як слідує з нечисленних документів та критичних суджень окремих вітчизняних посадовців, які проливають світло на розуміння українською державою самої сутності сталого розвитку та загальної перспективи його концепції, відношення до нього було і залишається виправдано обережним. Показовим тут можна вважати висновок Головного науково-експертного управління щодо підготовленості одно го з проєктів аналогічної національної концепції – проєкту В. Ландика. У висновку буквально сказано наступне: «...слід визнати, що як наявний міжнародний досвід, так і рекомендації наукової спільноти світу в даний час не надають надійних рекомендацій щодо конкретних ефективних механізмів трансформації фактично всіх аспектів функціонування держави і суспільства у бік сталого розвитку» [11].

Практично ту ж позицію вітчизняної науки і держави щодо сталого розвитку озвучив

19 грудня 2011 р. у Національному інституті стратегічних досліджень (НІСД) при Президентіві України заступник директора установи професор О. Литвиненко. Виступаючи зі вступним словом на відкритті науково-практичної конференції «Енергетична безпека України: оцінка сучасного стану, пріоритетні напрямки і механізми забезпечення» О. Литвиненко зазначив, що на сьогодні ні наявний міжнародний досвід, ні напрацювання світової наукової спільноти не дають надійних рекомендацій щодо конкретних практичних заходів, які мали б уніфікований характер, а їх вжиття на рівні будь-якої країни забезпечувало трансформацію всіх аспектів суспільного життя у бік сталого розвитку [12]. Саме тому, на думку О. Литвиненко, кожна держава розбудовує свою власну систему забезпечення енергетичної безпеки. І така позиція видається нам єдино правильною. Однак, це означає, що виходячи з канонів та можливостей реальної політики, вона не може бути реалізована поза геополітичними орієнтирами, з якими, рано чи пізно, таки доведеться визначатися.

В ідеалізованому варіанті інституціональні норми сталого розвитку, пропоновані відповідними комісіями ООН урядам національних держав, включають у себе безліч положень. У тому числі нормативні положення, що зобов'язують уряди країн до захисту довкілля, встановлення соціальної справедливості і навіть усунення расової й національної дискримінації. Ми думаємо, всім цілком зрозуміло, що реалізувати такі норми на практиці вкрай проблематично вже через фундаментальний характер окремих задач. Дедалі частіше ці положення починають розумітися і трактуватися навіть інгвізітними науковцями як вимоги до урядів країн (з боку їх населення чи міжнародних організацій). Так, наприклад, Б. Коробко вважає, що в Україні, де на державному рівні зазначені вимоги ігноруються, в поняття сталого розвитку намагаються вкласти «зручний» зміст (економічне зростання), вихолошуючи, на його думку, справжній [13, с. 4].

Так, чи інакше, але нині більшість вітчизняних науковців (особливо молодих) вже не задумуючись трактують положення суспільного розвитку в категоріях, запропонованих наднаціональними організаціями під гаслами поєту до сталості і не звертають увагу на те, що вже самі стають провідниками «чужих» інституціональних норм, які в кінцевому ре-

зультаті неминуче будуть реалізовані через парламент, набудуть законодавчої сили і призведуть не лише до розмивання національної держави, але й до переходу національних ресурсів в управління наднаціональними владними структурами – провідниками інтересів економічно розвинених країн.

Причина такої ситуації – симптоматична нездатність запропонувати і реалізувати власну концепцію сталого (чи перспективного, якщо завгодно) розвитку національної економіки в умовах ринку. Власне кажучи, вже саме існування подібної концепції (чи стратегії), якій надається сила закону, відіграло б колосальну роль у збереженні держави, стабілізації її курсу та конкретизації її програмної мети існування незалежно від того, яка політична партія знаходитиметься при владі. Саме під неї і слід формувати інституціональну базу перспективного розвитку країни та налагоджувати господарський механізм його ресурсного забезпечення. Досвід подібного розвитку передбачає значні інституціональні зрушення в бік посилення управлінської ролі держави в механізмі відтворення та розподілу ресурсів. Ми переконані, в умовах сучасного світу – це надійна запорака стратегічної перспективи нашої країни, якій навряд чи знайдеться альтернатива.

Звичайно, концепцію сталого розвитку, як і будь яку іншу теоретичну конструкцію, не варто ідеалізувати. Явище сталості розвитку завжди мало і матиме лише відносний, а в кінцевому підсумку минулий характер. Виходячи з таких міркувань, епоху сталого розвитку системи національної економіки слід асоціювати з деяким часовим періодом, умови стабільності в якому закладаються завдяки формуванню надійної інституціональної бази, вдалим управлінським рішенням та з урахуванням можливості впливу ряду випадкових обставин (природних катаклізм, техногенних катастроф, війн, соціальних вибухів тощо). Саме тому важко погодитися з думкою О. Білоруса, що «ні колишня радянська «зрівнялівка», ні американська споживацька система не стали шляхами до сталого розвитку» [5, с. 19].

Як правило, наукову методологію формування епохи сталості в розвитку національної економіки пов'язують зі стратегією, тобто з науково обґрунтованим планом дій, що спирається на деяку ресурсну базу. У зв'язку з цим можна констатувати, що епохи сталого розвитку були властиві всім без виключення економіч-

ним системам, і в цім сенсі радянське чи американське суспільне господарство не є виключенням. Можна стверджувати, що, долаючи в той чи інший спосіб проблему ресурсних обмежень розвитку національної економіки уряди всіх країн намагалися і намагатимуться закласти перспективу його сталості.

Якщо ж говорити про перспективи переходу до біосферосумісної економіки, з якою нині найчастіше й асоціюється можливість екологічно сталого розвитку, то тут слід визнати, що з появою промисловості процес освоєння географічної оболонки Землі відбувався так, що суспільство швидше постійно віддалялося, ніж наближалося до можливості вирішення подібної проблеми.

Разом із тим, автор цілком згодний з О. Білорусом у тому, що для досягнення сталості в глобальному (чи в національному) розвитку слід реформувати соціальні системи та «створювати такі соціальні стандарти, які допомагали б підтримувати необхідний рівень справедливості розподілу благ, до якого нині наблизились країни Європи» [5, с. 19]. Для цього слід забезпечити формування інститутів сталого розвитку на основі принципів (критеріїв), сформульованих Г. Мюрдалем, Т. Шульцем, У. Льюїсом та визнаних в усіх розвинених країнах. Сутність цих принципів полягає в наступному:

– зростання, яке не супроводжується поліпшенням становища більшості населення, інвестиціями у людський капітал та ліквідацією бідності, не розглядається більше як розвиток, оскільки воно залишає осторонь більшу частину населення та здійснюється за його рахунок;

– економічне зростання можливе лише на основі формування та ефективного функціонування інститутів соціалізації економіки і соціального захисту громадян країни [10, с. 569–570].

Що стосується України, то окреслені в її Конституції пріоритетні моделі розвитку посттрансформаційної економіки та держави – соціальне ринкове господарство та соціальна держава – до цього часу не отримали в країні а ні визнання, а ні всебічної аргументації, а ні практичної розробки та втілення. Ті ж окремі інститути, що визначені законодавчо, такі, наприклад, як інститут соціального партнерства, гарантоване забезпечення першого робочого місця, ефективна конкуренція, прямий зв'язок між трудовим внеском та якістю життя, зали-

шаються на папері або існують формально, не забезпечуючи жодного позитивного ефекту.

При цьому держава продовжує активно підтримувати ідеологему, що вона «завжди є виразником інтересів суспільства, метаінститутом, який спроможний консолідувати та ефективно використовувати ресурси в інтересах економічного розвитку. Згідно такого активістського підходу стверджується, що саме держава має право і повинна визначати інтереси суспільства. Така ідеологія є тупиковою, оскільки вона не наближає, а віддаляє від створення дійсно ефективної інституціональної системи, в основі якої лежать громадянські свободи та вільний вибір» [14, с. 17].

Крім того, така інституціональна система сприяє консервації способу мислення багатьох людей у промислових регіонах України. Фактично вона базується на міфах, стереотипах та ментальних настановах комуністичного індустріального суспільства. Архаїчно-індустріальна денационалізована суспільна свідомість значної частини населення в деяких регіонах країни в поєднанні з монопольним становищем радянських промислових гігантів щодо забезпечення робочих місць та засобів існування для цих людей створили сприятливий ґрунт як для формування неофеодальних суспільних відносин, так і для масових політичних маніпуляцій у цих регіонах [5, с. 389].

За цих умов вкрай проблематично формувати або відновлювати такі традиційні неформальні інститути як відповідальність, довіра, компроміс у відносинах, або сучасні – громадянське суспільство, соціальне партнерство, соціальний капітал, які є елементом й інструментом забезпечення сталого розвитку економіки, суспільства, особистості. Названі інститути сформовані й ефективно використовуються у багатьох країнах світу, зокрема у країнах – членах Європейського Союзу. Однак, як справедливо підмічає В. Савчук, їх відсутність або вкрай слабкий розвиток в Україні «означає значну чи навіть й критичну обмеженість можливостей інтеграції нашого суспільства у його сучасному стані в єдиний соціальний простір ЄС» [10, с. 570].

IV. Висновки. Так, чи інакше, але приймаючи за основу будь-яку концептуальну платформу щодо механізму і напрямів сталого розвитку національної економіки слід пам'ятати, що виходячи з позицій державного управління вони можуть бути реалізовані лише в контексті

ініціальної стратегії розвитку. Необхідна така концепція управління національною економікою, в якій об'єктом державного управління би не безпосередньо сам її розвиток, а його економічні ресурси. Відповідно до такої постановки задачі розвитку ключовою умовою формування його сталого закономірного характеру в національній економіці має стати створення надійно регульованої системи ресурсного забезпечення.

Формування національної стратегії сталого розвитку слід розпочати з негайного розгортання відповідної правової бази, яка б закрила прогалину вітчизняної інституціональної системи у цій важливій сфері державного будівництва і міжнародної політики та дозволила уникнути примусового застосування в чистому вигляді інституціональних норм, запропонованих глобальними управлінськими структурами, оскільки останні несуть у собі потенційні загрози національній безпеці.

1 Норт Д. Институты, институциональные изменения и функционирование экономики / Д. Норт // Пер. с англ. А. Н. Нестеренко; предисл. и науч. ред. Б. З. Мильнера. – М.: Фонд экономической книги «Начала», 1997. – 180 с.

2 Семенюк Е. Развитие стальной // Е. Семенюк // Экономическая энциклопедия: У трех томах. Т. 3 / Редкол.: ... (В. Мочерный (відп. ред.) та ін. – К.: Академія, 2002. – 452 с.

3. Наше общее будущее: Доклад Международной комиссии по окружающей среде и развитию (МКОСР): Пер. с англ. / Под ред. и с послесл. С. А. Евтеева и Р. А. Перелта. – М.: Прогресс, 1989. – 371 с.

4. Конституція (Основний Закон) Української Радянської Соціалістичної Республіки, прийнята позачерговою сьомою сесією Верховної Ради Української РСР після його скликання 20 квітня 1978 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/888-09/ed19780420>. – Назва з титулу екрана.

5. Білорус О. Г. Глобальна перспектива і сталий розвиток: (Системні маркетинг. дослідж.) : [монографія] / О. Г. Білорус, Ю. М. Мацейко; Ін-т світ. економіки і міжнар. відносин НАН України, Міжнар. ін-т глобалі-

стики, Міжрегіон. акад. упр. персоналом. – К.: МАУП, 2005. – 492 с.

6. Туниця Т. Ю. Механізми удосконалення міжнародної торгівлі правами на викиди парникових газів у контексті проблем сталого розвитку України // Т. Ю. Туниця, Д. І. Ходико // Науковий вісник НЛТУ України. 2011. – Вип. 21.19. – С. 18–25.

7. Янчук Н. Д. Правові аспекти проблеми сталого розвитку України / Н. Д. Янчук // Актуальні проблеми держави і права. – 2007. – Вип. 34. – С. 86–90.

8. Тиханский А. И. Доктринальное видение национальной безопасности в США и особенности ее стратегического планирования / А. И. Тиханский // Идеологические аспекты военной безопасности. – 2010. – № 3. – С. 15–22.

9. Пруненко Д. О. До визначення засад сталого розвитку України / Д. О. Пруненко, В. І. Сергієнко // Комуніальне господарство міст. – 2010. – № 92. – С. 154–160. – (Серія: «Економічні науки»).

10. Трансформаційна економіка : [Навч. посіб.] / В. С. Савчук, Ю. К. Зайцев, І. Й. Малий та ін.; За ред. В. С. Савчука, Ю. К. Зайцева. – К.: КНЕУ, 2006. – 612 с.

11. Висновок на проект Постанови Верховної Ради України «Про Концепцію переходу України до сталого розвитку» № 5749 від 02.07.2004 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=18607. – Назва з титулу екрана.

12. Науково-практична конференція «Енергетична безпека України: оцінка сучасного стану, пріоритетні напрямки і механізми забезпечення» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/678>. – Назва з титулу екрана.

13. Коробко Б. П. Энергетика та сталый розвиток. Інформаційний посібник для українських ЗМІ / Б. П. Коробко. – К., 2007. – 40 с.

14. Економічний розвиток України: інституціональне та ресурсне забезпечення: [монографія] / О. М. Алимов, А. І. Даниленко, В. М. Трегобчук та ін. – К.: Об'єднаний ін-т економіки НАН України, 2005. – 540 с.

The problem of national economy management institutionalisation in Ukraine on the basis of sustainable development conception is studied in the article. The capability of sustainable development conception transformation to the goals of the state policy is analyzed. The necessity of national economy development strategy designing and intensification of state role in its resource provision is showed.

УДК 330.111.66:332.112

Луців О. В.

СТАЛИЙ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК РЕГІОНІВ У СУЧАСНОМУ ДИСКУРСІ

Розкрито основні проблеми розвитку регіонів, спричинені нераціональним використанням природних ресурсів. Обґрунтовано концептуальні засади раціоналізації природокористу-

вання як необхідної передумови сталого соціально-економічного розвитку регіонів.

Ключові слова: сталий соціально-економічний розвиток, раціональне використання при-